

РЕШЕНИЕ

№ 12331

гр. София, 18.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 18.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **6563** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Ф. А. Я., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на С., [дата на раждане] в [населено място], С., със съдебен адрес [населено място], [улица], партер, ап.1, чрез адв. Т. Л. от САК, срещу Решение № 6196 от 20.05.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на жалбоподателката е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл.8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение като постановено при неправилно приложение на закона. Жалбоподателката претендира, че по отношение на нея са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут, конкретно в хипотезите на чл.9, ал.1, т.3 и ал.8 от ЗУБ. Посочва, че в България се намира рожденото ѝ семейство – баща и три непълнолетни деца, които са със статут на продължително пребиваващи чужденци, осиновени от съпругата на бащата – българска гражданка. Оспорва изводите на административния орган, че Република Турция е „трета сигурна страна“, като поддържа, че нито в С., нито в Турция има роднини, при които да остане. Поддържа, че личното ѝ положение не е обсъдено в контекста на актуалната информация в страната ѝ на произход С.. Претендира се отмяна на решението.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез упълномощения процесуален представител юрк. Х. оспорва жалбата.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото

доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Не е спорно по делото, че Ф. А. Я. е подала молба вх. № В-13-1570 от 28.12.2023 г., регистрирана с рег. № УП-6039 от 03.01.2024 г. за предоставяне на международна закрила. Попълнен е регистрационен лист рег. УП-6039 от 03.01.2024 г. и Евродак дактилоскопна карта. Личните данни са установени въз основа на представен в оригинал национален паспорт.

На проведеното на 27.02.2024 г. интервю кандидатката заявила, че е напуснала С. през 2016 г., заедно с чичо си за Турция, [населено място], където прекарала пет години. Чичото получил кимлик (документ за временна закрила) в Турция. След това отишла нелегално при баща си в К., който работел там, но бил женен за българка. С получена от нея покана и виза тип С влязла в България легално на 07.12.2023 г. Като непосредствена причина за напускане на държавата на произход сочи, че майка ѝ починала по време на войната, баща ѝ, братята и сестрите ѝ напуснали С., а тя нямала при кого да остане там. Баща ѝ имал жилище в България, но работел в К.. Искала да остане в България, за да се грижи за братята и сестрите си.

Постановено е оспореното Решение № 6196 от 20.05.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на чуждата гражданка е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл.8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. След изложение на изтъкнатите от кандидатката по време на интервюто факти, административният орган е посочил, че тя е сирийска гражданка, която през 2016 г. е напуснала родината си и около пет години е живяла в Турция. Въз основа на превод на националния ѝ паспорт, издаден в Посолство в Н. на 08.07.2022 г., административният орган е установил, че чуждата гражданка е останала на територията на К. повече от една година. Там е подала молба за закрила, но е решила да напусне страната, вместо да изчака решението по нея.

При така установените факти в решението е прието, че за Ф. А. Я. не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от нея мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. Като достоверна причина за напускане на страната на произход административният орган е приел водещите се там военни действия. Формиран е извод, че кандидатката за закрила е напуснала Турция единствено и само по лични причини - в търсене на по-добър живот в Европа. Съобразено е, че кандидатката не изтъква никакви лични опасения от преследване нито в страната си на произход - С., нито в държавата Турция, където се е установила след напускането на родината си.

Въз основа на Справка с вх. № ЦУ-797/08.03.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС е описано положението на сирийските бежанци в Турция. За бежанците от С. турската държава прилага режим на временна закрила, който предоставя на ползващите се от него право на законен престой, както и известно ниво на достъп до основни права и услуги. Статутът на временна закрила се придобива на групова основа и е достъпен както за сирийски граждани, така и за палестинци без гражданство с произход от С.. Подходът за временна закрила има за цел да се прилага категорично и да облагодетелства всички лица, попадащи в обхвата на бенефициентите, формулирани от приемащото правителство, без персонализирана оценка на необходимостта от международна закрила.

Член 1 от турския Регламент за временната закрила (TPR) изрично установява, че "сирийски граждани, лица без гражданство и бежанци", които са пристигнали в

Турция, независимо дали индивидуално или като част от масово движение на хора, поради събития, развиващи се в С., отговарят на условията за получаване на временна закрила в Турция. Същата разпоредба определя точна дата за включване в режима на временна закрила, конкретно предвиждайки лицата, пристигнали от С. след 28 април 2011 г. или по-късно, да бъдат обработвани изключително в рамките на режима за временна закрила. Като такива (пристигнали на турска територия след 28 април 2011 г.) на въпросните лица не се позволява да подават отделна молба за международна закрила, а ако вече са подали молба за международна закрила преди публикуването на TPR на 22 октомври 2014 г., тези молби са спрени и въпросните лица са третираны като ползващи се с временна закрила.

Статутът на временна закрила се прекратява за конкретно ползващо се от него лице, когато той или тя:

а/ напусне Турция доброволно;

б/ ползва се от закрилата на трета страна;

в/ бъде приет в трета страна по хуманитарни причини или по програма за презаселване.

Обичайно е бежанците да пътуват обратно в С. по административни причини, например за подновяване на паспорт и след това да се върнат в Турция. Достъпът до режим на временна закрила за лица, които преди това са се възползвали от временна закрила в Турция, но статутът им е бил прекратен, се оценява на индивидуална основа от Министерството по управление на миграцията (Р.). Р. е институцията, упълномощена да предостави или да откаже подновен достъп до статут на временна защита при повторно пристигане в Турция.

След като е достигнал до извод, че за Ф. А. Я. не са налице предпоставки за получаване на статут на бежанец по чл.8, ал.1 от ЗУБ, административният орган е изложил мотиви, че спрямо нея липсват и такива за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

Обсъдени са разширенията, дадени в Решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 във връзка с приложението на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В тази връзка органът е посочил, че всички справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ ясно показват, че обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война, което кореспондираше със заявените от молителката причини за напускане и оставане извън държавата ѝ на произход.

Преценени съобразно чл.75, ал.2 от ЗУБ фактите от конкретната бежанска история сочели, че Ф. А. Я. е живяла на територията на Турция пет години и не е била преследвана от властите по никакви причини, нито не би била защитена от властите там, ако поиска закрила. Обсъдена е легалната дефиниция на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ за „трета сигурна държава“. Формиран е извод, че молителката е напуснала С. през 2016 г. поради съществуващата опасност от тежки посегателства срещу нейния живот и личност поради наличието на въоръжен конфликт в тази страна. Тази опасност обаче не била непосредствена, тъй като чужденката е прекарала пет години от живота си на територията на Турция, без да съществува риск за сигурността ѝ, поради което Турция представлявала за нея „трета сигурна държава“ по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Поради тези причини, органът приел, че за Ф. А. Я. не са налице предпоставките по

чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Цитирано е Решение № 247 от 03.04.2024г. на Министерски съвет на Република България, с което Турция е обявена за сигурна страна.

Посочено е общо в решението, че за молителката липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявила член на нейното семейство да има предоставена международна закрила в Република България. За нея не били налице условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като не се позовавала на причини от хуманитарен характер. От събраната информация и направените изводи следвало заключение, че кандидатката за закрила - сирийска гражданка, може да се завърне в Турция и да продължи живота си там, поради което за нея е неприложим принципа за забрана за връщане „non-refoulement" по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на на 13.06.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 26.06.2024 г. - в срока по чл.84, ал.3 от ЗУБ, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

При служебната проверка по чл.168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл.75, ал.1, вр. чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ и в установената форма. Производство по чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ е образувано във връзка с подадена от чужденеца първа молба за закрила рег. № УП-6039 от 03.01.2024 г. На проведеното интервю на молителката е предоставена възможност за посочване на причините, поради които е напуснала и не желае да се завърне в страната си на произход. В хода на административното производство липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход. В о.с.з. жалбоподателката, чрез адв. Т. Л., поддържа оспорването само по отношение на хуманитарния статут. В представеното на л. 17 пълномощно в полза на адв. Т. Л. не е посочено изрично правото да се оттегля жалбата, поради което съдът дължи произнасяне по законосъобразността на оспорения акт в пълнота.

Административният орган е изследвал всички основания за преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ – основателни опасения от преследване по причини на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, във връзка с легалното определение за преследване по чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, както и липсата на конкретни действия на преследване по примерното изброяване на чл.8, ал.5 ЗУБ. Въз основа на посоченото от молителката в интервюто от 27.02.2024г. правилно и обосновано решаващият орган е приел, че по отношение на нея не се установяват основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ, не са извършени конкретни,

лични действия на преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ и на неизчерпателното изброяване по чл.8, ал.5 ЗУБ.

Административният орган правилно е приел, че молителката не е изложила твърдения, че била подложена на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, нито е била принудена да напусне да напусне страната си на произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, по смисъла на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ.

За да отрече приложението на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ и въз основа на информация в Справка с вх. № ЦУ-797/08.03.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, административният орган е приел, че Турция представлявала за молителката „трета сигурна държава“ по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Съдът приема, че в тази му част решението е материалноправно незаконосъобразно, тъй като в нарушение на чл.75, ал.2 от ЗУБ при произнасяне по молбата в тази ѝ част не са преценени всички относими факти, свързани с личното положение на молителката.

Чуждата гражданка е сезирала за първи път Държавната агенция за бежанците, чрез адв. Т. Л., с молба рег. № ЦУ-15-354 от 19.12.2023 г., в която посочила, че желае предоставяне на закрила в Република България на основание чл.8 и чл.9 от ЗУБ. След изложение на семейните си връзки помолила административния орган да приеме, че е компетентен да разгледа молбата ѝ съгласно чл.7, пар.3 от Регламент Д. – поради наличие на семейни критерии, въпреки, че била подала молба за закрила и в К., но по нея липсвало произнасяне.

До молителката е изпратено писмо изх. № ЦУ-15-354 от 21.12.2023 г. на директора на Дирекция „Качество на процедурата за международна закрила“, според което разпоредбата на чл.7, пар.3 от Регламент Д. сама по себе си не е основание за поемане на отговорност за разглеждане на подадена молба за закрила. След анализ на чл.2, б. „ж“ от Регламент Д. и пар.1, т.3 от ДР на ЗУБ в писмото е посочено, че Ф. А. Я. не може да бъде приета за член на семейството на нейния родител, тъй като е пълнолетна и от представените доказателства няма основание да се счита, че не може да осигури сама издръжката си поради сериозни здравословни причини. За сирийската гражданка не било постъпвало искане за поемане на отговорност по реда на Регламент (ЕС) 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от друга държава. В случай, че чуждата гражданка желаела международна закрила, следвало да се яви лично пред длъжностни лица пред ДАБ и да отправи искане за закрила писмено.

Независимо, че производството за международна закрила формално е образувано с подадена от чужденката молба вх. № В-13-1570 от 28.12.2023 г., регистрирана с рег. № УП-6039 от 03.01.2024 г., административният орган неправилно не е съобразил обстоятелствата, изложени от нея в молба рег. № ЦУ-15-354 от 19.12.2023 г., нито е обсъдил приложените към нея доказателства, които съдът намира за релевантни към приложението на чл.9, ал.8 от ЗУБ.

Последователна и безпротиворечива е практиката на Върховния административен съд, че "под други причини от хуманитарен характер" по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ се визират останалите случаи, различни от изрично предвидените в чл.9, ал.1 ЗУБ, въз основа на които може да се установи същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. Макар и неназовани, тези причини обаче следва да са такива, че да разкриват реален риск от посегателства върху личността на чужденеца при

завръщането му в страната на произход.

Установява се от приложения от чуждата гражданка към молба рег. № ЦУ-15-354 от 19.12.2023 г. и представени от ответника с молба от 12.07.2024 г. писмени доказателства, че баща на кандидатката е Я. Ал У., сирийски гражданин, [дата на раждане] (удостоверение за вписване на гражданско състояние рег. № 82 от 26.10.2023 г., издадено от Посолството на Сирийска арабска република в Н.). Видно от удостоверение за сключен граждански брак, издадено от [община], Я. Ал У., [дата на раждане], е сключил граждански брак с българската гражданка К. Р. Д., на 18.06.2012 г. в Република К.. На 06.03.2019 г. К. Р. Д. е закупила недвижим имот в [населено място] – урегулиран поземлен имот, ведно с построените в него двуетажна масивна жилищна сграда и друга жилищна сграда. Макар и нечетливи в пълнота, доколкото е видно, че са издадени в официален формат с номер и дата на издаване от МВР К., на Я. Ал У. и на три непълнолетни лица са издадени карти на продължително пребиваващи в България чужденци, което е логично предвид принадлежността им към семейството на гражданин на ЕС (макар да не са представени твърдените документи за осиновяване на непълнолетните лица от българската гражданка). Налице е съвпадение между данните от регистрационния лист към молба рег. № УП-6039 от 03.01.2024 г. и имената по представените документи за продължително пребиваване на непълнолетните лица А., М. и М., които чужденката назова и пред съда. Всички чужди граждани, вкл. жалбоподателката въз основа на покана-декларация от 07.12.2023 г. от К. Р. Д., са адресно регистрирани в [населено място], [община].

Административният орган не оспорва, че обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война, което безспорно е основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Дължим е извод, че с оглед на актуалната обстановка в страната на произход спрямо молителката е налице основание по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, което кореспондира с тълкуването в съдебната практика на основанието по чл.9, ал.8 от ЗУБ – други хуманитарни причини, които разкриват реален риск от посегателства върху личността на чужденеца при евентуално негово завръщане в страната на произход. В конкретния случай, членовете на рожденото семейство на молителката се намират на легално основание в Република България, като очевидно рожденото семейство се е събрало на територията на страната ни, независимо, че кандидатката е пълнолетна. Не е спорно по делото, че нито в С., нито в Турция, кандидатката има близки и роднини. Изложеното компрометиращо изпълнението спрямо Ф. А. Я. на предпоставката по чл.38, пар.2, б. „а“ от Директива 2013/32/ЕС, според който прилагането на понятието за сигурна трета страна се подчинява на нормите на националното право, а именно нормите, които предвиждат съществуването на връзка между кандидата и съответната трета страна, на основание на която е основателно кандидатът да отиде в тази страна, вкл. предвид младата възраст и културни особености на произхода на кандидатката.

Изложените лични обстоятелства по смисъла на чл.75, ал.2 от ЗУБ не са обсъдени в оспореното решение. Същевременно, същите са релевантни при

преценката за наличие на основание по чл.9, ал.8 от ЗУБ. Ето защо е дължима отмяна на решението в частта на отказа за предоставяне на хуманитарен статут чл. 9, ал.1, т.3 и ал.8 от ЗУБ като незаконосъобразно.

На основание чл. 173, ал. 2 от АПК делото като преписката следва се изпрати на ответника за ново разглеждане на молбата в частта за предоставяне на хуманитарен статут чл. 9, ал.1, т.3 и ал.8 от ЗУБ с оглед обсъждане на всички обстоятелства във връзка с личното положение на молителката, посочени в нейна молба рег. № ЦУ-15-354 от 19.12.2023 г., при съобразяване с дадените указания във връзка с приложението на чл.9, ал.1, т.3 и ал.8 от ЗУБ, вкл. дали при тези нови обстоятелства Турция се явява „трета сигурна държава“ за молителката по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

При този изход на спора и двете страни имат право на разноски, но същите не са заявили искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Мотивиран от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ф. А. Я., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на С., [дата на раждане] в [населено място], С., Решение № 6196 от 20.05.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, **в частта**, с която ѝ е отказано предоставяне на хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл. 9, ал.1, т.3 и ал.8, вр. чл. 75, ал.1, т. 4 от ЗУБ.

ВРЪЩА делото като преписка **в тази част** на компетентния орган при ДАБ – МС за ново разглеждане и произнасяне по молба за предоставяне на международна закрила с рег. № УП-6039 от 03.01.2024 г. при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението.

ОТХВЪРЛЯ оспорването в останалата част.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му до страните чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: